DR. PAUL DĂNCESCU LA 90 DE ANI

Gabriela ANDREI[1], Mircea-Dragomir ANDREI[2]
arnold4386@yahoo.com; ammircea@yahoo.com

ABSTRACT: Born in Bucharest, on January 28, 1927, in a modest family of cultured people, he attends the St. Sava High School, then the Faculty of Medicine in Bucharest. In 1959, with a thesis of Medical Parasitology, on the topic of *Phlebotomus species in Romania and their biology*, he became a Doctor of Medical Sciences, then a primary physician. By winning a „Charles Nicolle" scholarship, he works at the Pasteur Institute in Tunis (1968–1970) with outstanding results. He has two important posts at the institute and the Faculty of Medicine in Oran, but from patriotism, he returns to the country with the desire to bring to Romania the experience he has gained. He will no longer receive any exit visa or promotion, despite the exceptional results of his work! In 1983 he settled in Canada. In Romania, then in Canada and in various warm countries (Tunisia, Morocco, Ghana, Ivory Coast, Haiti, etc), Dr. Dancescu continued his scientific research. His results are today valued by world health organizations and his methods, recognized and applied worldwide. He has written many books, courses, textbooks published in Romania, Switzerland, Canada, and over 150 articles in specialized magazines in France, Tunisia, Switzerland, England, Canada, Morocco and Romania. He has always had an intense activity on the socio-cultural realm. He establishes in Montreal the „Romanian Cultural Association", with weekly activity, and keeps at the Romanian Radio Station in Romanian, hundreds of Romanian cultural conferences, publishes in the press numerous articles of Romanian history and culture. He brings to Montreal the exhibition „*Monumenta Romaniae Vaticana*" by Professor Ion Dumitriu-Snagov, an exceptional event celebrated by the entire Canadian press.

KEYWORDS: Paul Dancesco; entomologist; microbiology; tropical medicine; medical parasitology; *Phlebotomus* species.

[1] Membru asociat al Diviziei de Istoria Ştiinţei a Comitetului Român de Istoria şi Filosofia Ştiinţei şi Tehnicii al Academiei Române.

[2] Membru asociat al Diviziei de Istoria Ştiinţei a Comitetului Român de Istoria şi Filosofia Ştiinţei şi Tehnicii al Academiei Române.

Paul Dăncescu s-a născut *„într-o familie modestă de oameni de cultură”*, după cum spune chiar domnia sa, la 28 Ianuarie 1927 în Bucureşti, pe Calea Griviței nr. 17, în casele străvechi părăsite ale familiei Năsturel. Tatăl era ardelean, bunica născută în Rupea, iar mama, în satul Muncel din Vrancea. Urmează liceul la „Sf. Sava” (1938–1946), apoi cursurile Facultății de Medicină din Bucureşti, unde îşi ia Licența în 1952 şi va rămâne ca preparator, la Catedra de Igiena Muncii, până în 1954. În acelaşi an, obține prin concurs un loc de pregătire a doctoratului în Parazitologie, având ca temă speciile de flebotomi[3] din România şi biologia lor, cercetare de teren şi de laborator. Conducător ştiințific îi va fi prof. Gheorghe Lupaşcu, membru corespondent al Academiei Române. În 1959 obține titlul de doctor în ştiințe medicale, cu teza intitulată: *„Cercetări asupra răspândirii, morfologiei, biologiei şi rolului epidemiologic al genului Phlebotomus în România”*, teză susținută şi aprobată de Institutul de Inframicrobiologie al Academiei Române. În 1962 devine medic primar.

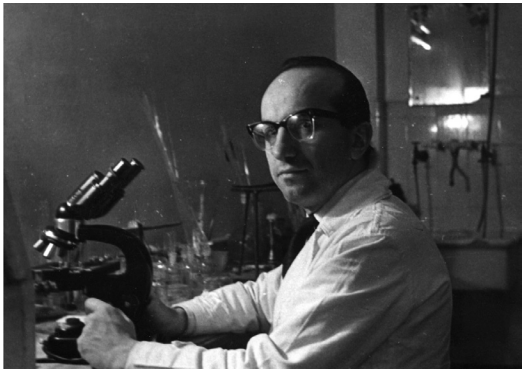

Fig. nr. 1 – Dr. Paul Dăncescu în laborator, la Institutul „Ion Cantacuzino” (1960)

Din 1959 până în 1982 lucrează în Bucureşti, în cadrul Institutului Medico-farmaceutic, la Catedra de Parazitologie a Facultății de specializare şi perfecționare a medicilor şi farmaciştilor, ca asistent (1959–1962), şef de lucrări (1962–1974) şi şef al catedrei (1974–1982). În cei peste 20 de

[3] Flebotomii sunt un fel de *„țânțari”* numiți şi *„muşte de nisip”*, din regiunile mediteraneene sau tropicale, care trăiesc şi în România. Femelele unora dintre specii sunt hematofage putând să transmită omului boli parazitare grave, precum leishmaniozele ş.a.

ani, ține cursuri şi lecții practice de laborator pentru medici, epidemiologi şi biologi în domeniile laboratorului clinic şi epidemiologie. De asemenea, Dr. Dăncescu predă cursuri şi lucrări practice de medicină tropicală pentru studenții străini de la Facultatea de Medicină din Bucureşti (1976–1982).

În paralel cu activitatea didactică, Dr. Dăncescu are o activitate intensă în domeniul cercetării. Între 1960–1974 lucrează ca cercetător ştiințific la Institutul de microbiologie „Dr. Ion Cantacuzino", iar în perioada 1974–1982 este şeful laboratorului de Parazitologie, la Spitalul universitar „I. Cantacuzino".

„*Domeniile de cercetare au fost relativ restrânse, pentru a realiza aprofundarea problemelor abordate, printr-o cercetare pe timp de mai mulți ani*", ne spune doctorul Dăncescu. „*Am efectuat cercetări ştiințifice şi practice de teren, cu foarte numeroase deplasări în focare de boli infecțioase sau investigații de entomologie medicală în focare de vectori de boli*".

Fig. nr. 2 – Ileana şi Paul Dăncescu (în anii '80)

În urma unei corespondențe ştiințifice pe care o purta cu cercetătorii de la Institutul Pasteur din Tunis, primeşte din partea directorului Institutului, prof. Amor Chadli, invitația să solicite bursa „Charles Nicolle" oferită de acest institut. În 1968 obține prin concurs bursa. Facultatea de Medicină, unde funcționa ca şef de lucrări, este de acord cu stagiul său

postdoctoral, iar de la Ministerul de Interne primeşte o viză de călătorie turistică. Niciun fond bănesc din partea României, nici pentru cheltuielile de transport, cu avionul, până în Tunisia! Bursa era mică... La acea vreme Dr. Dăncescu era căsătorit şi avea doi copii mici, un băiețel de patru ani (astăzi informatician la Los Angeles) şi o fetiță de doi ani (astăzi, doctor în ştiințe medicale, la Montréal).

Fig. nr. 3 – Excelența sa Pierre Duchesne oferindu-i Dr. Paul Dăncescu medalia pentru activitatea în cadrul imigrației române în Montréal (2010)

În Tunisia (1968–1970) este remarcat pentru asiduitatea cu care muncea, pentru rezultatele deosebite obținute şi pentru modestia extremă a traiului personal.

Pentru rezultatele ştiințifice excepționale obținute, la finalul stagiului, directorul institutului Pasteur îi propune un post de şef de secție la institut. În acelaşi timp, i se oferă şi postul de profesor la catedra de Parazitologie de la Facultatea de Medicină din Oran (Algeria). „*Nu am acceptat deoarece patriotismul şi dorința de a aduce în România experiența câştigată pe alte tărâmuri, m-au determinat să mă întorc în țară. Am căzut într-o capcană sentimentală*...” Timp de zece ani, Dr. Paul Dăncescu nu mai primeşte nicio viză de ieşire din țară şi toate solicitările sale, pentru ameliorarea condițiilor

de lucru sau pentru o avansare, i-au fost respinse, în pofida rezultatelor deosebite obținute în laborator şi pe teren. „*Ajunsesem să fiu considerat „cel mai bătrân şef de lucrări din Balcani*"! În aceste condiții, cu prima ocazie, în 1982, pleacă din țară, ajunge în Israel, unde va obține cu mare greutate o viză pentru Italia. După un an de lagăr, având un Certificat de refugiat politic, eliberat de „*Le Haut Comissariat pour les réfugiés politiques*" (Comisia pentru refugiați a Organizației Națiunilor Unite) pleacă şi se stabileşte în Canada. Ajuns în Canada, la vârsta de 56 de ani, susține şi trece examene de echivalare ca medic. Lucrează în spitalul universitar francez Sacré-Coeur şi în spitalul Notre-Dâme din Montréal (1988–1991). În tot acest timp îşi continuă cercetările şi reuşeşte să se impună profesional. Forurile canadiene îl vor sprijini să-şi continue activitatea în domeniul patologiei, epidemiologiei şi în domenii înrudite şi-i vor încredința misiuni în Africa şi Caraibe. „*În tot timpul activității mele didactice în țară şi apoi în străinătate ca delegat canadian, am dus o intensă muncă de cercetare ştiințifică*", ne precizează doctorul Dăncescu.

Cercetările sale de Entomologie, referitoare la sistematica, ecologia şi biologia speciilor de flebotomi (Diptera, Psichodidae) din România şi posibilul lor rol epidemiologic, se întind pe o perioadă de peste treizeci de ani, adică până în 1979. În toți aceşti ani, vară de vară, Dr. Dăncescu a studiat aria de răspândire a flebotomilor, sistematica şi rolul lor epidemiologic, în focarele de febră papatace şi leishmaniosă viscerală infantilă şi în largi zone înconjurătoare ale acestor focare, în toată partea sudică a României, în Dobrogea, sudul Moldovei, câmpia Munteniei, Oltenia, Ada-Kaleh, clisura Dunării, Banat, sudul Crişanei, sudul Transilvaniei. A făcut capturi de flebotomi atât în locuințe, cât mai ales în numeroase zone din natură: fisuri în stânci, grote superficiale, maluri de râuri, cuiburi de păsări şi de rozătoare în maluri argiloase, margini de păşuni, clădiri părăsite, ruine greco-romane şi medievale din Muntenia, Banat, Crişana şi Dobrogea. Pe lângă demarcarea particularităților ecologice ale flebotomilor, Paul Dăncescu aduce importante contribuții la stabilirea ariei de răspândire a acestor specii în România, la alcătuirea hărții geografice şi ecologice a flebotomilor şi semnalează pentru prima dată prezența acestora dincolo de Carpați, în Transilvania, pe valea Mureşului, în depresiuni de-a lungul munților. Numeroasele sale articole privind rezultatele cercetărilor în domeniul flebotomilor din România au fost prezentate în reuniuni ştiințifice internaționale, de Prof. Gh. Lupaşcu, deoarece, aşa cum arătam mai

sus, Dr. Dăncescu nu primea niciodată permisiunea să participe personal la astfel de reuniuni internaționale. Multe dintre articolele cu cercetările sale au apărut în acea perioadă în reviste ştiinţifice din România şi străinătate, cu numele lui Paul Dăncescu trecut printre colaboratori... „*Deoarece capturasem, identificasem şi studiasem răspândirea, biologia şi ecologia celor opt specii de flebotomi, dintre care unele cunoscute, altele noi pentru România, reprezentând un total de vectori de boli grave, în 2006 m-am adresat Colectivului de Faună al Academiei Române, pentru publicarea unui volum. Cererea mi-a fost refuzată, probabil pe aceleaşi motive pentru care, cândva, avansarea mea în învățământ fusese blocată...*" Şi doctorul Dăncescu ne spune cât de onorat s-a simțit când Muzeul Antipa i-a oferit posibilitatea să publice în *Travaux du Muséum* (2008) o importantă lucrare de sinteză asupra flebotomilor din România (morfologie, biologie şi interpretări legate de rolul epidemiologic al tuturor speciilor).

Fig. nr. 4 – Dr. Dăncescu invitat de primarul oraşului Mont Royal, printre cele cinci *„personalités culturelles de la ville Mont Royal*" (2014)

Pe baza experienței dobândite în țară, referitoare la studiul vectorilor leishmaniozei viscerale infantile, efectuează numeroase deplasări pe teren în focarele endemice din diferite zone, inclusiv deşertice, ale Tunisiei. Astfel stabileşte fauna completă de flebotomi din Africa de Nord şi speciile foarte rare, ce nu fuseseră semnalate de cercetătorii anteriori. Diferențiază

pentru prima dată biotopul intra-domestic, în interiorul locuințelor, populat exclusiv de specia *Phlebotomus papatasi*, de biotopul natural, populat de numeroase specii sălbatice, dintre care, pe baza cercetărilor sale, *Phlebotomus perfiliewi* este incriminat ca vector al leishmaniozei viscerale infantile (kala-azar) în Tunisia.

Alte cercetări ale lui Paul Dăncescu se referă la identificarea primelor focare din natură ale agresorului hibernal *Culex pipiens autogenicus*, în Africa de Nord. Dr. Dăncescu a acordat o atenție deosebită şi metodelor de combatere a insectelor-vectori. Unele cercetări, cum ar fi cele privind sensibilitatea la insecticide, au fost efectuate la solicitarea specialiştilor de la OMS (Organizația Mondială a Sănătății) de la Geneva, în colaborare cu Dr. Jean Louis Romain, iar rezultatele au fost publicate în documentele OMS.

Efectuând cercetări aprofundate legate de invazia urbană a culicidelor (țânțari), a identificat pentru prima dată în România, în 1970, specia *Culex pipiens autogenicus*, varianta pe care o cunoscuse în acel stagiu postdoctoral în Tunisia. A descoperit principalele tipuri de cuiburi larvare hibernale intradomiciliare ale speciei, în subsolurile întunecoase şi inundate din multe oraşe ale României şi a colaborat cu organele sanitar-antiepidemice, pentru combaterea sistematică a țânțarului autogen cu activitate hibernală. Pe baza unui voluminos material documentar şi de instrucțiuni practice privind combaterea, înaintat Ministerului Sănătății din acea vreme, acesta a organizat o serie de reuniuni a cadrelor de combatere din sanepid-urile urbane, într-o largă acțiune anti-anofelică. În acelaşi timp, medicul Dăncescu realizează un contact ştiințific şi primeşte asistență informațională din sudul Franței, de la Montpellier, din partea *Entente interdépartamentale de demustication du littoral français*.

Între anii 1960–1982, efectuează cercetări asupra parazitozelor umane cu extensie în masă, în special în mediul rural. Investigarea parazitozelor a însemnat numeroase deplasări în teren, cu un laborator mobil, în perioade de lucru de 1–4 săptămâni, în diferite regiuni ale României: Făgăraş, Bihor, Oaş, Braşov, Ilfov precum şi în cartiere din Bucureşti. Cu ocazia acestor cercetări Paul Dăncescu precizează dimensiunile îngrijorătoare ale endemiei de strongiloidoză[4] din România. „*Cercetările asupra strongiloido-*

[4] Strongiloidoza este o boală parazitară gravă cauzată de infestarea cu *Strongyloides stercoralis*, un vierme mic de numai 2–3 milimetri lungime, din clasa nematodelor. Se fixează în intestinul uman, de unde ajunge pe sol odată cu fecalele, iar de acolo larvele

zei au constituit principala mea preocupare în parazitologie clinică, metode de diagnostic şi epidemiologie" afirmă doctorul Dăncescu. Experiența dobândită în mulți ani de zile în care a folosit, pe teren şi în laborator, metodele clasice de diagnosticare a strongiloidozei şi a parazitozelor intestinale, îl ajută ca după numeroase încercări să realizeze şi să perfecționeze o metodă proprie de diagnostic de laborator pentru helmintiazele intestinale, pe care o numeşte: „*culturi cu cărbune în cutii închise*". Primele rezultate au fost aprobate spre publicare şi au apărut în *Transactions of the Royal Society of Tropical Medicine and Hygiene*, în 1968. Metoda este recunoscută de OMS şi publicată în 1980 sub forma unui important material documentar în seria *raport technique OMS* (INT/PAR/SC/WP/SO. 23–27 Oct. 1980). Metoda aceasta de diagnostic este cunoscută astăzi în întreaga lume şi aplicată curent în multe spitale universitare din zonele calde, ca de exemplu în laboratoarele facultății de medicină de la Universitatea Humbold din Lima (Peru), în Venezuela, Bolivia şi în alte țări din America de Sud, unde poartă numele de „*culturi metoda Dancescu*". Sub acest nume ea apare şi în reuniunile ştiințifice din Statele Unite.

Fig. nr. 5 – Profesorul şi elevii săi la Abidjan (Coasta de Fildeş)

Strongiloidoza, o boală extrem de gravă, este destul de greu de depistat. Obiectivele cercetărilor întreprinse în Nord-Vestul Transilvaniei, în

pătrund prin pielea tălpilor desculțe şi ajung în circuitul sangvin şi limfatic, în plămâni, în intestin ş.a.m.d.

Nordul Bihorului, Satu Mare, Oaş au fost identificarea şi studierea marilor focare active din aceste zone şi semnalarea unor focare secundare din Moldova şi Muntenia. Doctorul Dăncescu atrage atenția, la acea vreme, asupra unor importante probleme de sănătate publică, cu evoluție în unele cazuri spre strongiloidoză malignă şi cu tendința de răspândire în masă. Rapoartele privind gravitatea problemei de sănătate publică semnalată pe care le-a înaintat la Ministerul Sănătății au avut ca rezultat organizarea şi conducerea mai multor colective mari de investigare, depistare pe teren şi tratamente în masă, sub egida Ministerului, în zonele descoperite drept endemice.

Cercetări cu rezultate importante asupra acestei boli a făcut Dr. Dăncescu şi în Tunisia, unde a identificat primul focar subteran de strogiloidoză, în 1970. Folosindu-şi metoda proprie „*culturi cu cărbune în cutii închise*" a dovedit că durata vieții larvelor infestante de *Strongyloides stercoralis*, în natură, este cu mult mai mare decât se credea până atunci ş.a.m.d.

Activitatea de cercetare ştiințifică a doctorului Paul Dăncescu este vastă şi ar fi imposibil s-o cuprindem pe toată în acest articol. Vom mai aminti totuşi câteva aspecte şi anume cercetările sale asupra giardiozei (1960–1968), care au urmărit răspândirea parazitozei, frecvența în colectivitățile de copii de vârste diferite şi evoluția cazurilor netratate.

A redactat şi publicat, singur sau în colaborare, 12 cărți, capitole de cărți, cursuri şi manuale de îndrumări practice în România (10), Elveția (1) şi Canada (10) şi peste 150 de articole ştiințifice apărute în reviste de specialitate, dintre care cca 70, în limbile franceză şi engleză, în Franța, Tunisia, Elveția, Marea Britanie, Canada, România, Maroc.

Pe baza lucrărilor sale, acceptate de lumea ştiințifică internațională, devine membru al mai multor societăți: *La Societé de Pathologie Exotique* a Institutului Pasteur din Paris; *The Royal Society of Tropical Medicine and Hygiene* din Londra; *Societatea de Microbiologie* din Bucureşti. Este consilier pentru CESO (Canadian Executive Service Organisation).

După pensionare, la 64 de ani (1991) nu-şi întrerupe activitatea medicală şi lucrează în țările calde, în cadrul unui program oferit de statul canadian. Astfel, în 1994 îl găsim ca specialist în boli parazitare, la *Hôpital rural de Emena* (Koumassi) din Ghana. În 1995, se află în Côte d'Ivoire (Coasta de Fildeş) la *Association Africaine Antiepidemica* din Abidjan, unde realizează acțiuni de investigare, instructaj şi combatere a accidentelor şi bolilor parazitare printre copii. Predă cursuri şi lucrări practice pentru

profesori, învățători şi asistenți sociali. Un an mai târziu se află tot în Coasta de Fildeş, la *Hôpital protestant* din Dabou, unde organizează cursuri pentru diagnosticarea şi combaterea bolilor parazitare printre copii, antrenând cadrele de laborator şi pediatrii în investigarea parazitozelor endemice din zonă. Descoperă cu această ocazie şi parazitoze grave de import la populația din sudul țării. Publică împreună cu colaboratorii din Dabou rezultatele investigațiilor ce vor constitui puncte de referință pentru cercetătorii din diferite țări, lucrarea fiind adeseori citată în literatura de specialitate. În 1997, doctorul Dăncescu se află în Haiti, la Port-au-Prince, *Vila Manrese, la Maison de Saint Viateur*.

In urma colaborării cu asociații catolice canadiene reuşeşte la Montréal să procure material de laborator, pe care-l va transporta în Haiti, în vederea organizării unui dispensar medical. Se va ocupa totodată şi de instruirea practică a personalului de laborator. Anul următor se află tot în Haiti, la *Centre de Santé* din Milot, unde organizează laboratorul medical al unei unități înființate de călugării St. Viateur, înzestrează unitatea cu medicamente şi materiale de laborator procurate din Canada, şi instruieşte personalul de laborator, asistenții din spital şi agenții sanitari.

Paul Dăncescu nu şi-a uitat niciun moment patria şi a căutat permanent să ducă românilor din Canada cultura țării de unde plecaseră. De aceea, imediat ce a ajuns acolo s-a implicat în numeroase acțiuni pe plan socio-cultural.

Citäm dintr-un articol cu titlul „*Dr. Paul Dăncescu, o viață dedicată promovării culturii româneşti*", apărut în presa românească din Montréal, la rubrica eveniment/personalitate marcantă: „*...Doctorul Dăncescu s-a distins prin nenumărați ani de muncă dedicați medicinei şi printr-o susținută activitate culturală în folosul comunității româneşti montrealeze. Contribuția sa la afirmarea culturii române la Montréal se numără în decenii, de la participarea la realizarea unor emisiuni de radio în limba română, la organizarea de expoziții de artă populară românească, la dirijarea Asociației Culturale Române (ACR) şi crearea Clubului de Aur, un proiect destinat seniorilor de origine română, pentru a combate izolarea socială pe care aceştia o pot resimți şi pentru a le ameliora calitatea vieții prin diverse activități*". Pe 6 Iunie 2010, Dr. Dăncescu a primit o medalie însoțită de un certificat elogios pentru activitatea sa culturală în Montréal, înmânate de reprezentantul reginei Angliei, Elisabeta a II-a, în Québec, *Son Excelence M. Pierre Duchèsne- le Lieutenant royal gouverneur du Québec*, într-un cadru festiv şi cu un program

militar canadian. Fusese invitat împreună cu întreaga familie şi cu toți românii cu care lucra, după cum ne relatează Dr. Dăncescu. În acelaşi an, *Table de concertation des Ainés de Montréal* i-a recunoscut meritele deosebite privind activitatea sa dedicată persoanelor aflate la vârsta de aur, şi i-a dăruit o placă de bronz cu mulțumiri. În 2006 avusese loc un alt eveniment important pentru comunitatea românească şi anume o delegație formată din 40 de persoane, condusă de Paul Dăncescu, a fost în vizită la Palatul guvernamental din oraşul Québec, unde s-a bucurat de o primire festivă din partea Preşedintelui Parlamentului. În 2014, doctorul Dăncescu este invitat de primarul oraşului Mont Royal, printre cele cinci „*personalités culturelles de la ville Mont Royal*".

În 2014, la 19 Iunie, Dr. Dăncescu îşi anunță retragerea, după mai bine de 3 decenii de activitate culturală în comunitatea românească şi după 12 ani ca preşedinte al *Asociației Culturale Române*, pe care o înființase în 1995.

Preocuparea sa pentru răspândirea culturii nu s-a născut în Canada; ea a existat şi în anii în care a lucrat în România (1952–1982), în cadrul sindicatului medicilor şi farmaciştilor din Bucureşti, când a organizat numeroase acțiuni culturale. În Canada, la postul de radio din Montréal în limba română, a ținut 150–200 de conferințe de cultură şi istorie românească şi în presa românească din Montréal şi Toronto, a publicat peste 150 de articole.

Aduce la Montréal Expoziția „*Monumenta Romaniae Vaticana*" realizată de Prof. Ioan Dumitriu-Snagov, eveniment de excepție elogiat de toată presa canadiană. Expoziția, care fusese inaugurată la Roma în 1996, cu sprijinul Papei Ioan Paul al II-lea, a fost găzduită în sala culturală românească de la *Centrul Cultural Român din Montréal*.

Am avut bucuria să-l întâlnim pe Dr. Paul Dăncescu, de două ori. Prima oară, doar pentru câteva minute, prin intermediul colegului entomology-dipterolog de la Antipa, Dr. Corneliu Pârvu. În cele câteva minute, aflând că locuieşte în Montréal, i-am adresat rugămintea să-l caute pe Igor Sienkiewicz, cu care pierdusem contactul de mai multă vreme. Numele lui Paul Dăncescu ne era cunoscut ca autor al mai multor cărți pe care le aveam în bibliotecă, dar nu avusesem ocazia să-l cunoaştem. Doctorul Dăncescu s-a ținut de cuvânt şi odată ajuns în Canada a reuşit să-l contacteze pe Sienkiewicz. A stat de vorbă cu acesta ore întregi la telefon şi chiar l-a vizitat, apoi ne-a sunat şi ne-a povestit pe larg viața naturalistului, material publicat de noi în 2012 în această revistă. Cu ocazia celei de a doua

întâlniri ne-a adus documente prețioase, referitoare la viața şi opera lui Arnold Montandon, pe care i le încredințase Sienkiewicz să ni le transmită personal, documente publicate de noi, parțial. Folosim această ocazie pentru a-i aduce încă o dată mulțumirile noastre. Am cunoscut-o atunci şi pe distinsa doamnă Ileana Dăncescu (1928–2016), medic şi doctor în ştiințe medicale, care i-a fost alături o viață întreagă.

Şi în România şi în Canada, Paul Dăncescu a rămas acelaşi om, un adevărat medic ce şi-a închinat întreaga activitate oamenilor şi continuă s-o facă. Un om al oamenilor, pasionat de munca sa, modest şi fericit atunci când reuşeşte s-aducă zâmbetul pe chipul celor uitați de lume...

La mulți ani, domnule doctor!

Bibliografie:

[1] Dăncescu, P. et al., *Metodele laboratorului clinic*, Editura Medicală, București, 1964.
[2] Dăncescu, P., *Parazitologie tropical*, Curs pentru studenții străini de la Facultatea de Medicină, Bucureşti. 1976.
[3] Dăncescu, P., *Diagnosticul de laborator al bolilor parazitare*, Curs pentru studenții Facultății de Pediatrie, Bucureşti, 1978.
[4] Dăncescu, P., *Laboratorul clinic – Parazitologie.* Editura Medicală, București, 1980 (prima şi singura carte completă în România pentru diagnostic de laborator a bolilor parazitare. Cartea s-a epuizat din librării în primele zile de la apariție).
[5] Dăncescu, P., *Parazitozele digestive*, în: „Medicina Internă", sub redacția prof. I. Bruckner. Editura Medicală, București, 1980.
[6] Dăncescu, P. et al., *Parazitologie medicală.* Editura Medicală, București, 1981.
[7] Dăncescu, P. et al., *Laboratorul clinic (hematologie, biochimie, parazitologie)*, Editura Medicală, București, 1981.
[8] Dancesco, P., *Les espèces de phlébotomes (Diptera: Psychodidae) de Roumanie, certains aspects de leur écologie et nouvelles stations de capture,* în*:* Travaux du Muséum National d'Histoire Naturelle „Grigore Antipa„, 51: 185–199, 2008.
[9] Panaitescu, D., Dăncescu P., *Diagnosticul de laborator în bolile parazitare*, în: Metode de laborator de uz curent. Colectivul Ministerului Sănătății. Editura Medicală, București, 1977.